

αὐτὴ ἰδεολογία ἢ ἐτικέττα πρόσκαιρων κοινωνι-
στικῶν ἀπαιτήσεων.

Γενικώτερα καὶ ἀψηλότερα ἀκόμα : ἡ Νι-
τσεϊκὴ ἰδεολογία εἶναι μιὰ συνεχῆς ἰδεολογία μὲ
διπλᾶ ἀντίθετα ἀποτελέσματα, φαινομενικὰ ἀσυμ-
βίβαστα : Προκαλεῖ τὴν ἐνεργητικότητα, μιὰ
πρωτόγονη ἐνεργητικότητα, ἐλευθερωμένη ἀπὸ
ψεύτικα δογματικὰ δεσμά, μιὰ ἐνεργητικότητα
ποῦ ἐφευρίσκει σκοπὸ ἢ σκοποὺς στὴ ζωῆ, παρα-
σύρει τὴν ἀνθρωπότητα στὴ δράση, στὴ μάχη τῶν
δράσεων καὶ τῶν προσπλαθειῶν καὶ ἔτσι ζωντα-
νεύει καὶ χρωματίζει μὲ δυνατὰ, μὲ ὦμα χρώματα
τὴ διάπλατη ζωγραφιὰ τῆς ζωῆς. Καὶ ἀπὸ τὸ
ἄλλο-μέρος, ὅταν οἱ προσωρινοὶ αὐτοὶ σκοποὶ (κάθε
σκοπὸς εἶναι προσωρινός) δὲν ἔχουν πιά τὴ δύ-
ναμη νὰ προκαλοῦν τὴν ὁρμὴ, ἡ Νιτσεϊκὴ ἰдео-

Ἄλεξάντρεια. 1909

λογία προσφέρει τὰ μέσα τῆς διανοητικῆς ἀνά-
πλασης καὶ ἐλευθέρωσης μὲ τὶς μεγάλες ἀγνωστι-
κὲς καὶ σκεπτικιστικὲς ἀρχές της, καὶ ἐπιτρέπει
στὶς διαλεχτὲς διάνοιες, ὕστερα ἀπὸ ἀνάπνοση στὰ
ὑψη τῆς ἀδολῆς σκέψης, μὲ νέα ὁρμὴ νὰ φέ-
ρουν νέους σκοποὺς στὴν ἀνθρωπότητα καὶ νὰ
ὑπηρετήσουν τὸν ἀδιάκοπον γύρο τῆς Ζωῆς.

Ὁ Νίτσε μὲ ὅλο τὸν ἐγωϊσμὸ τῆς αὐτοπεποι-
θησης λέγει γιὰ τὸν Ζαρατούστρα του πῶς μὲ τὸν
«ἦχο τῆς φωνῆς του κυριαρχεῖ σὲ χιλιάδες χρόνια».

Σὲ χιλιάδες χρόνια γιατί κλείει μέσα του αὐτὸ
τὸ ρυθμὸ τῆς Ζωῆς : τὴν τρικυμία τὴν ἀκατά-
σχετη τοῦ Διουνοσιακοῦ μεθυσιοῦ τῶν ἐνοστίκτων,
κάτω ἀπὸ τὸν ζεῖδωρο ἥλιο, καὶ τὴν γαλήνη τὴν
Ἀπολλώνεια τῆς Σκέψης.

ΔΗΜ. ΖΑΧΑΡΙΑΔΗΣ

KOROLENKO

ΤΟ ΤΡΕΛΛΟ ΠΑΙΔΙ

Κάτι ἀπαίσιες φωνὲς ἠκούσθησαν μὲς τὴ σι-
γῇ τῆς νυκτός.

— Μ' ἐσκότωσε, μ' ἐσκότωσε!

Ὁ Ἰβάν ξύπνησε ἔντρομος καὶ προσεπάθησε
νὰ ἐννοήσῃ τί συμβαίνει.

— Μ' ἐσκότωσε, μ' ἐσκότωσε!

Ὁ Ἰβάν πήδησε κάτω ἀπὸ τὸ κρεββάτι καὶ
ἐξήτησε τὰ σπύρα. Ἐκείνην τὴ στιγμή ἤνοιξε
ξαφνικὰ ἡ θύρα τοῦ δωματίου του καὶ μὲς τὸ
σκοτάδι ἤκουσε τὴ φωνὴ τῆς Μάρσκας τῆς ὑ-
πηρετίας:

— Ἰβάν, Πᾶν Ἰβάν, σίγω. Τὴ σκότωσε
τὴν κυρία, τὴ σκότωσε. Ἰβάν, Πᾶν Ἰβάν!

Ἐβγήκε ἔτσι ὅπως ἦτο ἀνυπόδητος ἔξω στὸ
διάδρομο. Ἀπέναντι ἡ θύρα τῆς κρεββατοκά-
μαρης τῶν γονέων του ἦτο ἀνοιχτή. Μὲς τὸ ἡ-
μίφως διέκρινε παράξενο σύμπλεγμα γιὰ τὰ
παιδικὰ του μάτια:

Ἡ Μητέρα του μὲ τὸ νυκτικὸ της καὶ τὰ
μαλλιά ξέπλεγα, καὶ ὁ Πατέρας του μὲ τὰ μαλ-
λιὰ ἄτακτα καὶ ὠχρὸς ὠχρός...

Ἡ Μητέρα του ὀμιλοῦσε.

— Ἀ! μ' ἐσκότωσες, κακοῦργε, μ' ἐσκότωσες,
μοῦ βγαλες τὰ μαλλιά.

Ὁ Ἰβάν ἐπλησίασε καὶ ἐπενέβη:

— Μὰ Μητέρα τι εἶν' αὐτά;

Ἐγύρισαν καὶ οἱ δύο καὶ τὸν κύτταξαν. Ἡ
Μητέρα του ἤρχισε:

— Ἀχ! Ἰβάν μου, παιδάκι μου, ἔλα ἐδῶ. Ἐλα
νὰ ἰδῆς ποῦ μοῦ βγαλε τὰ μαλλάκια μου, παι-
δί μου, τὰ χρυσά μου τὰ μαλλιά μοῦ τὰ ξεριζώσε
τῆς ἔρμης!

— Μὰ Μητέρα ἠσύχασε, μὴν τὸ ξεσυνερίζε-
σαι, πήγαινε νὰ κοιμηθῆς.

Ἐπειτα ἐγύρισε πρὸς τὸν Πατέρα του:

— Πατέρα, μὴ κτυπᾷς σὲ παρακαλῶ τὴ Μη-
τέρα, μὴ τὴν κτυπᾷς! Ὁ Πατέρας του διεμαρ-
τυρήθη:

— Μὰ παιδί μου ποῖος τὴν κτυπᾷ;

Ἡ Μητέρα του ξηγκρούθησε ἀποτενομένη
τώρα πρὸς τὸν ἄνδρα της:

— Ναί, ἐσύ, Στέφανε Ἰβάνοβιτς, ἐτόλμησες γὰ
βάλλης χεῖρι ἐπάνω μου. Ἐσὺ ποῦ μοῦ
ἔφαγες τὴν προῖκα μου, ποῦ μὲ στέρησες ἀπὸ

κάθε χαρά, κάθε διασκέδασι. Ποῦ μὲ πῆρες κορίτσι ὅπως ἤμουνα καλοσυνειθισμένη, θρημμένη μὲ τοῦ πουλιοῦ τὸ γάλα καὶ μοῦ γνώρισε ὅλες τὶς δυστυχίες καὶ μ' ἐπότισσε φαρμάκια ἡμέρα τὴν ἡμέρα καὶ μ' ἔφερερ σ' αὐτὴν τὴν κατάντια. Αὐτὴ νὰ ἢ προκοπὴ σου τόσα χρόνια. Ἄκόμη καὶ τὰ παιδιὰ σου σὲ σιχαίνονται, κ' ἐγὼ σὲ σιχαίνομαι, σὲ μισῶ.

Ὁ Ἰβάν ἐγύρισε πρὸς τὸν Πατέρα του καὶ τὸν ἐκύτταξε μ' ἓνα βλέμμα ὡσὰν νὰ τοῦ ἔλεγε « ὑπομονή ». Τὸ βλέμμα του συναντήθηκε μὲ τοῦ πατέρα του καὶ μὲς τὸ ἀμυδρὸ φῶς τοῦ ἐφάνηκε γεμάτο οἶκτο καὶ πικρία.

— Πετροῦσκα, πρόσεξε, μοῦ ἔξαντλεῖς τὴν ὑπομονή, ἐμουρμούρισε ὁ πατέρας του μ' ἓναν τόνο ἀπειλῆς.

Ἐκείνη ὅμως ἐξηκολούθησε:

— Σοῦ ἔξαντλῶ τὴν ὑπομονή; αὐτὸ δὰ ἔλειψε, αὐτὸ ἔλειψε! Ἄχ! ξεύρω τί ἤθελες σύ. Ἐσένα σοῦ ᾤρεπε *ἀτίμασμα*.

Καὶ τὰ μεγάλα τ' ἀμυγδαλωτά της τὰ μάτια ἀστραψαν μὲς τὸ σκιάφος.

Ἐνας βρυχηθμὸς ἀνθρώπου πνιγομένου βγήκε ἀπὸ τὸ στήθος τοῦ ἀνδρός της:

— Ἄτιμη! καὶ χύθηκε κατ' ἐπάνω της μὲ λύσσα.

Ὁ Ἰβάν καὶ ἡ ὑπηρέτρια ἡ Μάρσκα μπῆκαν στὴ μέση γιὰ νὰ τοὺς χωρίσουν.

Τὸ κατόρθωσαν μὲ κόπο. Ἡ Μάρσκα τράβηξε τὴν Κυρία της στὸ ἄλλο δωμάτιο. Ὁ Ἰβάν ἔμεινε μόνος μὲ τὸν Πατέρα του.

— Τὰ βλέπεις; παιδί μου, τὰ βλέπεις;

Ὁ Ἰβάν ἐρρίφθη ἐπάνω του μὲ στοργή:

— Ἄχ! νάι, Πατέρα μου, χρυσέ μου Πατέρα, τὸ ξεύρω ἔχεις δίκαιο, εἶναι νευρική, μὴν τὴ ξεσυνερίζεσαι.

— Αὐτὴ τὴ ζωή, παιδί μου, μοῦ ἔκανε τόσα χρόνια. Μὲ βασάνισε μὲ τὶς ιδιοτροπίες της καὶ τὶς τρέλλες της καὶ μὲ κατήντησε ἔτσι, ἔτσι μὲ κατήντησε.

Ἐνας λυγμὸς ἐβγήκ' ἀπὸ τὸ στήθος του, ἔπεσε ἀπάνω στὸ κρεββάτι καὶ τὰ δάκρυα ἤρχισαν νὰ τρέχουν ἐπάνω στὶς παρειές του. Ὁ Ἰβάν ποτέ του δὲν εἶχε ἰδεῖ τὸν πατέρα του νὰ κλαίη, καὶ νὰ τρέχουν τὰ δάκρυα ἔτσι θλιβερὰ ἀπάνω στὶς γεροντικές του παρειές. Καὶ γι' αὐτὸ ἡ καρδιά του τώρα ἐρράγιζε.

— Πατέρα μου, γλυκέ μου Πατέρα, μὴ κλαῖς σὲ παρακαλῶ, μὴ κλαῖς, μὴ λυπᾶσαι, μὴ λυπᾶσαι.— Ἐνας λυγμὸς βγήκε τώρα ἀπὸ τὸ στήθος τοῦ Ἰβάν ποῦ τὸν ἔπνιγε τόσην ὥρα. Ἐγειρε κ' αὐτὸς στὸ κρεββάτι καὶ σχηματίσθηκε ἓνα σύμπλεγμα τραγικὸ ποῦ φωτιζότανε ἀπὸ τὶς ἀμυδρὲς ἀκτίνες τοῦ καντυλιοῦ. Ἐκείνην τὴ στιγμή ἀκούσθηκε ἔξω ἡ λυπητερὴ φωνὴ τοῦ γκιώνη...

— Ἐλα, παιδί μου, πήγαινε νὰ κοιμηθῆς, εἶσαι κουρασμένος, εἶπε στὸν Ἰβάν ὁ Πατέρας του ὕστερα ἀπὸ λίγο.

— Θὰ πάω, Πατέρα· τὸν ἐφίλησε τρυφερὰ καὶ βγήκε.

Στὸ ἄλλο δωμάτιο ἠκούετο ἡ φωνὴ τῆς Μητέρας του:

— Ἄχ! ὠϊμένα!

Ἄχ! Μανούλα μου! Τὶ κακὸ ποῦ μοῦθρε!

Πῆγε ὁ Ἰβάν μέσα. Πεσμένη στὸν καναπέ ἦτο ἡ Μητέρα του μὲ τὰ μαλλιά λυμένα. Ἡ Μάρσκα γονατιστὴ τῆς δροσίζε τὸ μέτωπο μ' ἓνα βρεγμένο μαντύλι. Τὸ κερί ἔκαιε ἀπάνω στὸ τραπέζι μὲ ἓνα ἔλεινὸ κόκκινο φῶς στὸν τοῖχο διεγράφοιτο οἱ σκιὲς τρομακτικὰ μεγαλοποιημένες.

Ὁ Ἰβάν ἠρώτησε δευιά:

— Πῶς εἶσαι, Μαιμᾶ;

— Ἐ! παιδί μου, πῶς νάμαι;

Πῆρε ὁ Ἰβάν τὸ μαντύλι ἀπὸ τὸ χέρι τῆς Μάρσκας καὶ ἔβρεξε τὸ μέτωπο τῆς Μητέρας του.

— Ἄχ! ἐδῶ, παιδί μου, ἐδῶ, καὶ ὠδήγησε τὸ χέρι τοῦ Ἰβάν μὲ τὸ μαντύλι, στὸ μέρος ποῦ τῆς πονοῦσε.

— Εἶναι ἀργά, παιδί μου, πειὰ καὶ θάσαι κουρασμένος· δὲν πᾶς γὰ κοιμηθῆς;

— Θὰ πάω, Μητέρα.

Ἐσκυψε καὶ φίλησε τὸ χέρι καὶ τὰ μάτια τῆς μητέρας του καὶ ἐβγήκε.

Στὸ διάδρομο βασίλευε σιγὴ θανάτου. Ἐπροχώρησε στὸ δωμάτιο του νὰ πέση νὰ κοιμηθῆ. Μὰ ποῦ ὕπνος! Ἦνοιξε τὸ παράθυρο του καὶ ἔρριξε τὰ μάτια του στὴν γαλήνη τῆς ἔσοχῆς. Τὸ στόμα του ἦτο πικρὸ καὶ διψοῦσε. Ἀπεφάσισε νὰ κατεβῆ κάτω καὶ νὰ πιῇ κρύο νερὸ ἀπὸ τὸ πηγάδι. Ἐρρίξε ἓνα φόρεμα ἀπάνω του καὶ κατέβηκε σιγὰ σιγὰ νὰ μὴ τὸν

ἀκούσουν. Ἦνοιξε τὴν πίσω πόρτα καὶ βγήκε ἔξω στὸ ὑπαιθρο. Ἦτο τελεία γαλήνη· καὶ ἡ σελήνη ἔταξίδευε σὲ συννεφιασμένον οὐρανό. Ὁ Ἰβάν ἀνέπνευσε τὸν δροσερὸν ἀέρα τῆς νυκτός. Ἔσορ' ἔπειτα ἦν ἀπὸ τὸ πηγάδι, ἦπια καὶ ἔπειτα ἐδρόσισε τὸ μέτωπό του.

Ἐπροχώρησε πρὸς τὸν κῆπο γιὰ νὰ διασκεδάσῃ τὴ μελαγχολία ποῦ τὸν ἐβάρανε. Ἀνέπνευσε μὲ εὐχαρίστησι τὴν μεθυστικὴν μυρωδιά τῶν λουλουδιῶν καὶ χαΐδεψε τὰ ἄσπρα τὰ ρόδα μὲ τὴν νυκτερινὴν δροσιὰ σὰν δάκρυα — ποῦ ἦσαν γυρμένα λὲς ἀπὸ ἠδονή, καὶ ἐδέχοντο τὰ ἀσημένια φιλήματα τῆς σελήνης.

Ἐπροχώρησε ἀκόμη στὸν δρόμο τῶν φυτειῶν. Ὅλη ἡ ἔκτασις ἦτο βυθισμένη σὲ ὕπνο. Μικρὰ πετραδάκια καὶ γυαλιὰ ἐλαμπαν στὸν δρόμο, καὶ ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ ἕνας ἐξαφνικὸς θροῦς ἔδειχνε τὴν παρουσίαν κανενὸς ἐρπετοῦ.

Ἡ ἴδια γαλήνη ἐβασίλευε παντοῦ. Ἀπὸ μακρὰ μόνον ἤρχοντο τὰ γαυγίσματα τῶν σκύλων στὰ χωράφια.

Γιὰ τὸν Ἰβάν εἶχαν κἀτι τὸ ἀπαίσιον αὐτοῖ οἱ ἦχοι· καὶ τὸν ἔκαναν νὰ ριγῆσῃ. Σὲ μιὰ στιγμή ἐνεθυμήθη τί συνέβη πρὸ ὀλίγου ἐπάνω. Ἐρρίγησεν ἄλλη μιὰ φορὰ, ἕνας τρόμος διε-

χύθη στὸ κορμί του καὶ ἕνα εἶδος παραλυσίας κατέλαβε τὸ παιδικὸ του μυαλό.

Ἦνοιξε τὰ μεγάλα ἱκετευτικά του μάτια καὶ ἐψιθύρισε:

— Πατέρα, μὴ τὴν κτυπᾷς σὲ παρακαλῶ τὴν Μητέρα, μὴ τὴν κτυπᾷς.

— Ἡ σελήνη ἐκείνην τὴ στιγμή ἐβγήκε ἀπὸ τὰ σύννεφα καὶ ἕνα κύμα ἀργυροῦ φωτὸς ἐχύθη ἀπάνω στὴ χλοερὴ ἔκτασι.

Ὁ Ἰβάν ἐκύτταξε τὸ φεγγάρι ποῦ ἔπαιξε μὲ τὰ σύννεφα καὶ ἐγέλασε ἠλιθίως.

— Χά, χά πῶς παίζουν καὶ κυνηγοῦνται. Χά, χά, τί ἀστεῖο! καὶ ἐκτύπησε τὰ παιδικὰ του χέρια.

Ἐπειτα, σὲ λίγο, ἦνοιξε καὶ πάλιν τὰ μεγάλα παιδικὰ του μάτια καὶ ἐψιθύρισεν ἱκετευτικά.

— Πατέρα, μὴ τὴν κτυπᾷς σὲ παρακαλῶ, τὴν Μητέρα, μὴ τὴν κτυπᾷς.

* *

Τὸ ἄλλο πρωὶ ὅταν οἱ ἐργάται ἦλθαν γιὰ νὰ τρυγήσουν, εὐρῆκαν στὰ χωράφια νὰ περιπλανᾶται ἀσκόπως ἕνα παιδί τρελλό.

Ὅταν τὸ ἐρωτοῦσαν ἦνοιγε τὰ μεγάλα παιδικὰ του μάτια καὶ ἐψιθύριζεν ἱκετευτικά!

— Πατέρα, μὴν τὴ κτυπᾷς σὲ παρακαλῶ, τὴν Μητέρα μὴ τὴν κτυπᾷς ».

Μετάφρασις ΒΕΡΑΣ ΛΩΡΟΣΚΗ

ΣΤΗΝ ΠΕΝΤΕΛΗ

Σοῦ ξέσχιζαν τὰ χιονισμένα στήθη
Ἐκεῖνοι ποῦ ἀπ' τὰ σπλάγχνα σου τὰ θεῖα
Τοῦ Ὀλύμπου φανερώνανε τὰ βύθη,
Μ' ἀθάνατους ναοὺς, μ' ἠρώων μνημεῖα.

Κλάψε τώρα ποῦ ἡ Μοῖρα σ' ἔχει φέρει
Στῶν ἀναξίων τὰ πόδια προσκυνήτρα,
Τώρ' ἀσχημιάς σπαράζει σὲ τὸ χέρι,
Τῆς Ὀμορφιάς πανένδοξη γεννήτρα.

Κλάψε, καὶ σ' ὄσους νοσταλγοῦνε ἀκόμα
Τὸ ἰδανικὸ μιᾶς Ὀμορφιάς ποῦ ἐσβύστη,
Πές τους μὲ ὑπερηφάνεια: « ὦ Ἐκλεκτοί μου!

Ἴδετε 'κεῖ ψηλὰ στ' ἄγιο τὸ χῶμα
Τὸν θεῖον Ναὸ ποῦ ἀπ' τὸν Ἰκτῖνο ἐχτίστη,
'Ὁ Παρθενῶνας εἶνε, τὸ παιδί μου »!